

~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~

П И С М А

Между латинските съчинения на Данте писмата съответствуват на определени случки от живота му, с които ^{те} би трябвало те да бъдат ценни документи за неговата душа; ала който очаква от тях искрения изблик на ~~Данте~~ ~~те~~ твоите чувства, би трябвало да забрави вида на ~~писмата~~ ~~те~~ средновековния писмовен стил. "Изкуствата на съчинителството" ~~те~~ даваха най-подробни и точни правила за написването на разните части на писмото, за изразите, които трябва да се употребяват при определени обстоятелства, за ритма на тържествената и изящно обработена проза; всичко това, заедно с огрубения латински език, който се бе размесил с разнородни елементи и бе добил ~~особен~~ ~~особен~~ особен, чисто ~~ред~~ средновековен облик, даваше на ония писания някакъв изкуствен и сложен стил, чрез който разните идеи ~~много~~ ~~много~~ намираха непосредствения си израз. По този начин писмата на Данте не се различават в това отношение от другите подобни творби на онова време, и само през обвивката на конвенционалния стил можем да усетим как тръпне душата на поета.

Твърде вероятно е/както първи предположи Новати/, че Данте е изучавал изкуството ~~добра~~ ~~добра~~ добре да "съчинява" от Брунето Латини, който в своята "Реторика" също се занимава с този въпрос; изглежда, че Данте е бил твърде високо ценен за ~~тази~~ ~~тази~~ своя способност, ако толкова видни лица са го натоварвали да им пише писмата и ако съдим по тях, които са ~~стигнали~~ ~~стигнали~~ стигнали до нас.

~~Всичко~~ Изобщо днес има наклонност да се смятат за автентични само писмата, които са стигнали до нас в ръкописите ~~те~~ подписани от него, както и няколко други за които бегло споменава Леонардо Бруни, понеже ги виждал в автограф; такова писмо е например онова, в което се говори за битката при Кампалдино. От тринадесетте, които са останали запазени, най-старо е онова, което изпратил от името на рода Бианки до кардинала Николо да Прато през 1304 година; в него Бианките благодарят за миротворното му дело и твърдят, че никога не са искали нищо друго освен доброто на отечеството. Друго едно, изпратено до графовете ди Ромена, по случай смъртта на чичо им Александър, не се отдалечава, в изразите за съболезнование и утеха, от другите подобни места ~~вдъхновение~~ ~~вдъхновение~~ на същата тема. По-интересни за нас са две писма, които придружават известни стихове. В едната, "*exilanti Pistoriensis Florentinus exil i meritis*"

Данте изпраща на Чино да Пистоя сонета си: "Аз бях заедно с любовта", като отговор на въпроса дали е възможно да се минава от една любов към друга;